

det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Godskesen) talte, slutter sig til det Ønske, som i vide Kredse er saa levende i denne Tid, og giver denne Tilslutning Udtryk i et Arbejde for, at vi kan faa denne Sag bragt til endelig Afslutning i denne Rigsdagssamling. Det vil jeg saa varmt som muligt anbefale.

Ole Hansen: Jeg har tidligere, naar vi har haft det Spørgsmaal, her foreligger, til Behandling her i Rigsdagen, rettet det Spørgsmaal til Ministeren: Hvorfor kan vi ikke tage alle Arvefæsteafgifter med ind under Lovforslagets Afløsningsbestemmelser? Jeg har rejst det tidligere, og jeg har omtalt det her i Dag, men jeg har aldrig endnu faaet et Svar fra Ministeren paa, hvorfor vi ikke kan det? Hvad er Grunden til, at vi ikke kan det? Ministeren har ikke svaret noget. Han siger blot, at vi skal først have gennemført dette, og saa naar vi har faaet gennemført dette Lovforslag, begynder vi at arbejde paa den anden Afløsning, for dem, der bliver tilbage. Det sagde Ministeren i Folketinget, da Medlemmer dernede rejste Spørgsmaalet om at drage alle Arvefæsteafgifter ind under Lovforslaget, og det er altsaa ikke et Spørgsmaal, der er rejst heroppe; det maa den højtærede Minister da nok kunne erindre, at det blev fremdraget meget stærkt under Forhandlingerne i Folketinget, da Sagen var for dér. Men jeg har, som sagt, aldrig endnu faaet nogen Grunde anført for, at vi skal sætte dette Skel, og jeg kan ikke se, at det vil være forsvarligt at gøre det. Den højtærede Minister maa jo dog erindre, at vi nu her i Landet i en længere Aarrække har bestræbt os for at slette Skel, hvor saadanne Skel fandtes. Hvorfor skal vi da nu begynde at sætte nye Skel af den Slags, som berøres her i Lovforslaget? Jeg føler mig ganske overbevist om, at hvis vi gør det, hvis vi gennemfører Lovforslaget i en saadan Form, at der bliver sat Skel mellem Arvefæsteyderne, vil det vække en meget stor Utilfredshed og megen Bitterhed, og der vil ogsaa være Grund til det. Nu mente den højtærede Minister og det ærede Medlem, der talte paa hans Partis Vegne, at Arvefæsteyderne omkring i Landet vilde være tilfredse, selv om dette Skel blev sat. Jeg tror, at de tager meget fejl. Jeg tror ikke, at Arvefæsteyderne ser saa smaat paa dette, at de tænker som saa: Blot vi selv kan redde os en Begunstigelse, saa er vi ligeglade med, hvordan det gaar andre. Den højtærede Minister har jo nu i Dag givet Løfte om at yde sin Medvirkning til,

at vi kan finde en Løsning paa dette vigtige Spørgsmaal, og jeg vil meget henstille til ham, at han da vil yde sin Medvirkning under den Form, at vi faar Lovforslaget affattet saaledes, at alle Arvefæsteydere falder ind under dets Afløsningsbestemmelser. Saa tror jeg, at Sagen kan gennemføres, og saa vil den vække Tilfredshed omkring i Landet, og det maa jo dog være Formaalet med Lovgivningen. Den højtærede Landbrugsminister mente, at jeg slet ikke havde Ret i min Opfattelse af, at han havde vist Mangel paa Interesse for denne Sag. Ja, saa forstaar jeg ikke Ministerens Stilling. Jeg forstaar ikke, at den højtærede Landbrugsminister, som han siger, kan nære Interesse for denne Sag, naar han skal bruge et halvt Aar eller ca. et halvt Aar til Lovforslagets Udarbejdelse, naar han ganske glemmer Sagen oppe i Ministeriet i en 4—5 Maaneder, og naar han kan vente 8 Maaneder med at besvare en Forespørgsel fra et Udvalg. Naar han kan gøre dette, forstaar jeg ikke, at han desuagtet kan nære stor Interesse for den Sag, det drejer sig om.

Knuth: Det er kun nogle faa Bemærkninger, jeg har at gøre i Anledning af nogle Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem fra Nykøbing (Kragh). Det ærede Medlem talte om Arvefæsterne som en Slags 2den Klasses Ejere, og han forklarede det nærmere derved, at Arvefæsterne f. Eks. ikke havde Jagtret. Men dér er det ærede Medlem fuldstændig paa Vildspor. Der er en Bestemmelse om, at man ved Salg kan beholde Jagtretten paa Ejerens Livstid eller ogsaa paa 10 Aar, men Arvefæstegods gaar fra Søn til Søn, det gaar videre, det er ikke Arvefæstegods for den ene Mand, som har købt det, men ogsaa for hans Søn o. s. v. Generationer igennem. Man kan paa ingen Maade sige, at Jagtretten er forbeholdt Sælgeren, tværtimod, det er ved Lov fastslaaet, at den ikke kan forbeholdes hverken for Arvefæstegods eller noget andet Gods, men man kan ved Salg forbeholde sig Jagtretten for en vis Aarrække, hvorefter den saa løber ud. Det er naturligvis tidt Tilfældet, at en Mand, naar han har solgt sin Gaard, har forbeholdt sig Jagtretten i den paagældende Arvefæsters Levetid, og den har da som oftest ikke været af meget lang Varighed, da det i Regelen er et Salg, der foregaar til ældre. Det er ikke uhyre tidt Tilfældet, at det er unge, der køber, det er tværtimod gerne ældre, der har købt for at sikre Børnene. Saa talte det ærede Medlem ogsaa